

Ciril Bergles

ŽIVETI IN PREŽIVETI

ČLOVEK JE ČLOVEK

Človek je človek
na kateremkoli koncu sveta,
če še diha.

Ni pomembno, če so mu vzeli noge,
da ne bi več hodil.
Ni pomembno, če so mu vzeli roke,
da ne bi več delal.
Ni pomembno, če so mu vzeli srce,
da ne bi več pel.

Nič od tega ni pomembno,
ker človek je človek
na kateremkoli koncu sveta,
če še diha.
In če diha,
si lahko izmisli noge,
roke,
srce
in se spoprime
s tem svetom

VIDEL SEM, KAKO JE CVETELO STARO DREVO

Videl sem staro drevo
ležati na tleh.
Zdelo se mi je,
da spi
in sanja

o neki davni
pomladi.

O, ta klic vonjev,
ki jih širi življenje,
in prihaja iz temnega
dna smrti!
Zaradi njega so pogledi
cvetlic tako polni hrepenenja.

Videl sem staro drevo,
kako je cvetelo,
s kakšno vztrajnostjo
in upanjem!

In sem verjel,
da je odsotni čas
še vedno njegov gospodar.

Za trenutek sem ugledal
vso svojo preteklost
in sem pomislil:
umrješ pravzaprav takrat,
ko te tvoj pretekli čas
več ne doseže.

ŽIVETI IN PREŽIVETI

Vsak od nas živi,
preživi po svoje,
čeprav ne živi tako,
kot si želi,
si je želel,
si bo želel,
živi in preživi,
biva tu,
medtem teče čas,
ki ga loči od smrti,
dogodek sledi dogodku
(čeprav bo vzet v nebo
z dušo in telesom),
to bivanje tu
je polno ugodnih okoliščin,
različnih,

verjetnih,
neverjetnih,
banalnih,
nekaj izrednih okoliščin
in drugih pomembnejših,
ki se tičejo
bolj njegovega mozga,
ki z vso ihto zvoni
s svojimi zvonovi.

NEKAJ, ČESAR NE RAZUMEMO

Je nekaj, kar premine
brez sledi,
je nekaj, kar se vrne,
je nekaj, kar pozabimo,
zaradi novih listov na drevesu
in sadov.
Jeseni, ki prihajajo,
ohranijo nekaj
v svojih umrlih listih,
nekaj kot prah,
potemnel in grenak.

Je nekaj, kar premine
brez sledi,
je nekaj, kar se vrne.
A ostane še nekaj,
česar ne razumemo:
ne ljudje ne Bog.

SMRT NE MORE ŽIVETI

Smrti se nikoli ne posreči živeti.

Živi smrt samo takrat,
ko nihče ne živi?

Smrt se hrani
z umirajočimi
in jih ne usmrti:
to je njen komercialni smisel,
njena spretnost.

Umirajoči je tisti, ki reče: »Živel kralj!«
 in kralj se še naprej smeje,
 kot Herod,
 najstarejši od vseh mrtvecev,
 ki se smeje s pretkano omahljivostjo
 mrtvih.

Dobro bi bilo,
 da bi mi tega ne verjeli.

Vsaka beseda je poezija:
 čeprav še ne umirajoči,
 je umirajoči prepričan
 o svoji zgodbi.

SMRT S ŠTIRIPERESNO DETELJICO

Medtem ko pišem pesem, na ulici sneži,
 ljudje hodijo neslišno mimo mojega okna
 in moji stari prijatelji počasi umirajo,
 kot večerne sence.

Smrt je nekaj strašnega:
 jemlje mi tiste, ki jih ljubim,
 tiste, ki so kot vzglavje za moj sen,
 obliž za moje rane . . .

Potem se vse napolni
 z neskončno odsotnostjo,
 s solzo, ki prečiščuje
 kot čebula ali sol.

Moja štiriperesna deteljica
 je razpadla na tisoč peres.

V neki daljni deželi
 spreminjam svojo pesem
 v nevidno mrežo in z njo
 lovim novo srečo.

O ČEM SE BOMO POGOVARJALI POTEM

Predvsem bomo govorili o naši mladosti,
s toliko časa okrog nas,
s toliko časa pred nami,
s prividnimi leti, ki ne bodo več naša,
in dnevi, ki bodo prihajali iz morja
in se bodo neizrabljeni vračali
k svojemu temnemu trajanju.

Govorili bomo o naši mladosti,
ki smo jo tako lahkomišno spregledovali.
Omenjali bomo noči in njihova imena,
tisto, kar se je oddaljevalo od nas
s tako neopazno naglico:
prisotnost spopadov v snu.

Govorili bomo leže na hrbtu,
nekateri na bokih,
kot pred davnimi leti,
ne da bi vedeli, kaj smo bili,
kdaj se je razcvetela naša mladost,
kdaj smo izživali svojo ljubezen
in kdaj se je nam približala
smrt.